

СТЕФАН МАЛАРМЕ ДРУГИ СОНЕТИ

Превод от френски: Кирил Кадийски, —

chitanka.info

I [1]

*Щом сянката ме стресне — о, жребий отреден! —
тъй както стар Сън, порив и болка за гръбнака,
че под тавани мрачни горчива смърт ме чака —
това е знак, че той е прострял крило над мен.*

*О, зала в блясък, който и краля хвърля в плен,
но славните гирлянди висят и гине всяка:
една измамна гордост, запалена от мрака
в очите на самотник, от вяра заслепен.*

*Да, знам — в далечините на тази нощ Земята
обилен блясък лее от тайна непозната
за вековете грозни, забулващи я в мрак.*

*Пространството ту расне, ту свива се в съмнения
и пръска в тая скука огньове жалки — знак,
че на звезда сияйна все пак изгрял е гения.*

II [2]

*И девствен, и тъй гъвкав, и недостъпно бял,
дали разкъсал би с крило обезумяло
днес езерото на забравата, сковало
в кристален лед копнежа към полета умрял!*

*Сред спомените вижда, че — някогашен крал —
и днес е величав, но всичко тук е вяло,
и не възпял по-друг простор — ще гърчи тяло
на зимата безплодна в искрящата печал.*

*Просторът лебеда преследва и гнети го!
Отърсва шия той от свойто бяло иго,
но не и от кошмара, перата хванал в плен.*

*Бял призрак, сам стои сред блясъка възвишен
и в гордата надменност застинал — сън студен, —
замръзва Лебедът — изгнаникът излишен.*

II

(ВАРИАНТ)

*Красивият и девствен, и гъвкав — този ден
опияненото от гняв крило ще вреже
ли в езерото от забрава, в чийто скреж е
кристалът на копнежа, останал нероден!*

*Един предишен лебед, от спомени гнетен,
величествен, но без надежда днес — понеже
не е възпял юга и от копнеж по-нежен
на зимата безплодна в сияещия плен.*

*Отърсва шия той в агонията бяла:
днес целия простор е птицата презряла,
но не и този ужас, перата оковал.*

*Бял призрак, въдворен сред своя бляскав заник
в съня студен на свойто презрение замрял,
бленува Лебедът — излишният изгнанник.*

III [3]

*Самоубийството с победен вид страни
от злато, бури, кръв пенлива, факли, слава!
О, как е смешно кръв от пурпур да изтлява
сред мойта гробница с отсъстващи стени.*

*Какво! Ни дрипа ли от тия светлини
не идва — полунощ е: в сянката мъглява
съкровището на главата разпилява
милувки тъмни и струящи на вълни —*

*и днес! — от твоята наслада! Само твоя,
която с детски жар изтръгва сред покоя
победа от това небе във вечен бяг*

*с лъчи, когато на възглавката — о, този
шлем на инфанта! — я полагаш, зърнал как
извайва твоя лек контур дъждът от рози.*

IV^[4]

*Сияе ониксът на ноктите в нощта,
Тревогата държи светилник в будоара
и Фениксът съня предутринен прогаря,
но никой в урна не събира пепелта.*

*Сред празния салон: кънтене, пустота,
немее масата оголена и стара,
(край Стикс за сълзи е отишъл господаря
с това, което чест въздава на Смъртта).*

*А тук зад празния прозорец — пуст декор —
издъхва златото, като че в тоя миг са
ликорни скочили и тъпчат гола никса,*

*и в огледалото — забрава, сън, затвор —
тя вече мъртва е, макар че изумен ти
съзираш блясъка на звънки инструменти.*

---

[1] Quand l'Ombre menaça de la fatale loi..., 1887 ↑

[2] Този сонет (Le vierge, le vivace et le bel aujourd'hui...), 1887 г.)
е известен също така и като „Лебедът“. ↑

[3] Victorieusement fui le suicide beau..., 1887 ↑

[4] Ses purs ongles très haut dédiant leur onyx..., 1887 ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.